

[Chr. Nielsen.]

dag havde talt. Så travlt har man endog haft, at samme øverstkommanderende allerede har været på inspektion her i landet. Og endnu inden Danmarks rigsdag har færdigbehandlet spørgsmålet, har denne øverstkommanderende forelagt den amerikanske kongres Danmarks synspunkter. Vi har oplevet adskilligt hastværk gennem de senere år, men dette er dog den groveste tilsidesættelse af Danmarks rigsdag, idet man her præsterer at lade den amerikanske kongres behandle vore synspunkter, forinden vi selv har givet udtryk for dem.

Det samme kan siges om de to andre ting i forslaget til rigsdagsbeslutning. Da den øverstkommanderende var på inspektion i Danmark — og det var som sagt adskillige uger, før rigsdagen fik lejlighed til at behandle sagen —, bekendtgjorde man for den ganske verden, at de danske soldater i Tyskland var blevet underlagt general Eisenhower.

Og hvad endelig det tredie angår, oprettelse af en fælles styrke med vesttysk deltagelse, er det jo også blevet indhentet af begivenhederne i mellemtiden. De sidste dages begivenheder i Tyskland, hvor USA provokatorisk har løsladt hele flokken af de værste banditter, verden nogensinde har kendt, viser alvoren i det, vi her behandler, samtidig med at det afslører USAs virkelige hensigter i Europa.

Følger vi regeringen i de beslutninger, som her er forelagt, betyder det i realiteten, at den sidste rest af vor nationale selvstændighed — hvis der overhovedet er noget tilbage — prigsives en udenlandsk magts forgodtbefindende. Det betyder, at danske soldater herefter skal tjene den udenlandske magts politiske og militære ønsker, således som de i de seneste dage er kommet til at stå særdeles klart gennem USAs løsladelse af kanonkongen Krupp og en række nazister og tidligere nazigeneraler.

Jeg har både under behandlingen i folketinget og her bemærket mig, at forsvarsministeren vil gøre disse beslutninger til en logisk følge af Atlantpagtsamarbejdet, idet han hævder, at de er i nøje overensstemmelse med, hvad man fra begyndelsen har kunnet forudsige. Må jeg hertil med et mildt udtryk sige: det passer jo ikke! Lige fra det øjeblik, flertallet på rigsdagen traf

den skæbnesvangre beslutning om Danmarks deltagelse i Atlantpagten, har man været yderst fåmælt med at forudsige noget som helst om, hvad den ville føre med sig, og ingen politikere og intet af de partier, der slutter op om Atlantpagten, har på noget tidspunkt hævet deres røst og forudsagt, at dansk militær skulle underlægges udenlandsk kommando; de har ikke forudsagt, at danske soldater i udlandet skulle dirigeres af amerikanske officerer, og at danske soldater skulle marchere side om side med folk, som har optrådt som landets bødler under besættelsen. Af gode grunde har man ikke sagt noget derom, hele tiden har man nemlig været klar over, at en sådan udfordring ville det danske folk ikke tåle, og mon ikke også det er en del af forklaringen på, at man har forhindret radioen i at holde lytterne underrettet om forhandlingerne herinde på rigsdagen. Jeg tror, det forholder sig på denne måde, og jeg bestyrkes yderligere i min opfattelse, når jeg ser partiernes stillingtagen til det forslag, mit parti har fremsat i folketinget om, at denne beslutning skulle ud til folkeafstemning. De samme politikere, der aldrig opløfter deres røst uden at smykke sig med demokratiske talemåder, skulle dog være de første til at henvende sig til det danske folk for på god demokratisk vis at lade befolkningen vejlede sig, men så langt rækker det demokratiske sindelag ikke, og man har unægtelig lov til at drage sine slutninger om grunden hertil.

Af det allerede sagte fremgår det, at vore beslutninger i denne sag indebærer vidtrækkende konsekvenser for Danmark og det danske folk, og det er nødvendigt, at vi ser den kendsgerning i øjnene, at vor tilslutning til en yderligere udbygning af Atlantpagten og vor godkendelse af Tysklands genoprustning er ensbetydende med, at vi er delagtige i at øge den spænding, som allerede findes i verden i dag. Det skulle ikke være nødvendigt for mig nærmere at begrunde, hvorledes Tysklands genoprustning og, set i forbindelse hermed, løsladelserne af Krupp, hans direktør og en række nazigeneraler indeholder den groveste provokation mod Østeuropa. Her er det tilstrækkeligt at henvise til den lange række af bladkommentarer fra ind- og udland, som har taget stilling til dette spørgsmål og i hårde ord fordømt løsladelserne. Men tilsyne-